

چراغ سینما باید روشن بماند

سعید رجیبی فروتن
 کارشناس رسانه

با این اتفاق تلخی که افتاده نباید بدبینانه تصور کنیم که سینماها دیگر نمی‌توانند روی پا بایستند و یا دیگر چراغشان روشن نمی‌شود و ضرر و زیان انباشته باعث می‌شود که این‌ها دیگر نتوانند کمر راست کنند؛ به نظر من این صحبت‌ها خیلی با واقعیت سازگار نیست چون غیر از سینما خیلی از حرفه‌ها، صنایع و خدمات دیگر هم از بحران کرونا متاثر شدند اما خیلی‌ها سعی کرده‌اند که با تدبیر با این مساله کنار بیایند. کمک‌های دولت و دستگاه‌های مختلف هم دیر یا زود می‌تواند به این قضیه کمک کند تا به امید خدا اوضاع زودتر سر و سامان بگیرد و دوستان بتوانند به فعالیت‌های خودشان ادامه دهند.

سینما جزو اولین واحدهایی بود که به استقبال این تعطیلی رفت و الان هم در خبرها می‌شنویم که ظاهراً رستوران‌ها یا مراکز تفریحی روبراز دارند بازگشایی می‌شوند اما کماکان سینماها در محاق تعطیلی قرار دارند و ستاد ملی مقابله با کرونا هنوز موافقت خودش را برای بازگشایی سینماها اعلام نکرده است. به نظر می‌آید که هر قدر این بازگشایی با تاخیر و تعلل همراه باشد خسارات و زیان‌های متحملش نیز بیشتر است و به همان نسبت باید به فکر تسهیلات و کمک‌های محسوسی برای سینماداران کشور باشیم تا در نهایت بتوانند از این بحران خارج شوند و در آینده‌ای نزدیک با روی باز از تماشاگران و بینندگان استقبال کنند. من با درک تمام مخاطرات، ناراحتی‌ها و تألماتی که به قشر سینمادار کشور وارد شده، در دل امیدوارم و آرزو دارم که به زودی زود شاهد فصل تازه‌ای از بازگشایی سینماها باشیم تا بتوانیم این خاطره تلخ دوران سپری شده را به مرور فراموش کنیم. شاید یکی از مسائلی که می‌تواند این خاطره تلخ را زودتر از اذهان ما پاک کند این است که دوستان برنامه‌ریز، یعنی کسانی که مدیریت و مناسبات ایران کشور را تنظیم می‌کنند و به طور خاص شورای صنفی نمایش، در انتخاب و چینش آثار دقت بیشتری را به خرج دهند تا در روز بازگشایی سینما با کارهایی جذاب، هیجان‌انگیز و سرگرم‌کننده مواجه شویم و به مرور بتوانیم شاهد و ناظر خیل عظیم تماشاگران به سینماها باشیم تا این غم و غصه از دل سینماداران بیرون آید و به تعبیری آب رفته به جوی بازگردد.

به نظر می‌آید اولین کار این است که ما پیشنهادات خود مدیران و صاحبان و مالکان سینماها را بشنویم. یکی از راهکارها این است که با عوض شدن سال افزایش قیمت بلیت را نداشته باشیم. شاید امسال بزنگاه مناسبی برای اجرای ایده پیشنهادی شناور بودن بلیت در ساعت و سانس‌های مختلف باشد که بتوانیم طی ساعات مختلف شبانه‌روز و یا در روزهایی از هفته با کاهش و افزایش بلیت، ضرر یاب اشغال را در سالن‌های سینما بیش از گذشته افزایش دهیم. در قسمت قبلی هم ذکر کردم که اگر در چینش فیلم‌ها دقت کنیم و به عنوان مثال فیلم‌های کمدی، جذاب، تفریحی و سرگرم‌کننده را در

اولویت بگذاریم، شاید شاهد باز خورد بهتری از مردم باشیم. اگر بناست به ناوگان سینمایی کشور ظرفیت‌های تازه‌ای اضافه شود، بد نیست که همزمان و مقارن با فصل تازه‌ای از فعالیت‌های سینماها بتوانیم شاهد بازگشایی سالن‌های جدید در حال بهره‌برداری باشیم که این کار به نظر من می‌تواند یک موج مثبت، امیدآفرین و خوشحال‌کننده را در بین فعالان و دست‌اندرکاران صنعت سینمای کشور فراهم کند. علاوه بر این‌ها، اگر لازم باشد یک سری برنامه‌های جنبی را هم می‌توان اجرا کرد. به طور مثال می‌توان برای هر فیلمی که اکران می‌شود یک مراسم افتتاحیه‌ای را با حضور مسئولان و مردم برگزار کرد چرا که این کار یک بار دیگر سینما را با همه جذابیت‌هایش در ثقل توجه مردم، علاقه‌مندان و در تیتر خبرها قرار می‌دهد.

ظواهر بناست که سینماها ادامه اکران را با فیلم‌هایی از سر گیرند که در نیمه اسفند سال گذشته اکران شده‌اند. اول باید تکلیف این فیلم‌ها روشن شود و بعد برای فصل دوم اکران که احتمالاً با تابستان مصادف می‌شود، برنامه‌ریزی کرد. یک ایده این است که فیلم‌ها دوره اکران محدودی داشته باشند ولی با توجه به اینکه ممکن است بعضی از آن‌ها پتانسیل بالایی برای فروش داشته باشند در نتیجه به نظر می‌آید که این اجحاف در حق چنین فیلم‌هایی باشد و از طرفی مردم هم از تماشا و دسترسی به این فیلم‌ها محروم می‌شوند.

باید بیذریعیم که بعد از این در کنار سالن‌های سینما، پلتفرم‌ها و سرویس‌های دیگری مثل سینما ماشین و مجموعاً نمایش خانگی می‌توانند پذیرای تولیدات سالانه سینمای ایران با همه تنوع آن باشند و به اعتقاد من شورای پروانه ساخت در صدور پروانه برای آثار نباید امساک به خرج دهد. کماکان باید همانند سال‌های گذشته تور تولید فیلم‌های کوتاه و بلند ما داغ و روشن بماند. بحث بعدی این است که ما تناسبی را بین تولید و عرضه ایجاد کنیم تا شاید با در نظر گرفتن بسته‌ها و سیاست‌های تشویقی برای نمایش و اکران فیلم‌هایی که با مختصات پرده بزرگ سینما خیلی هم خوانی و تناسبی ندارند، بتوانیم آن‌ها را به سوی نمایش خانگی و یا اکران آنلاین متمایل کنیم که این می‌تواند تعادل را در میان مدت محقق سازد تا هم فرصت‌های شغلی برای تولیدکنندگان فراهم شود و هم کمتر فیلمی در صف انتظار برای دیده شدن قرار بگیرد.

همچنین امیدواریم با سرمایه‌گذاری‌هایی که پلتفرم‌های وی‌اودی کشور صورت داده‌اند، در آینده بازار آن‌ها به جغرافیای ایران محدود نباشد و جغرافیای کشورهای فارسی‌زبان را هم مدنظر قرار دهند تا به این ترتیب هم بازگشت سرمایه برای آن‌ها تسهیل شود و هم سینمای ایران بتواند قابلیت‌های خودش را برای شعاع افزون تری از مخاطبان نشان دهد.